

Appendicula-sukuun kuuluu noin 150 lajia, jotka kasvavat laajalla alueella Indonesian saariston kosteissa ja märissä vuoristometsissä, usein virtaavan veden ja vesiputousten äärellä. Ne tyytyvät varjoisaan paikkaan, jossa kuitenkin on hyvä ilmankierto. Suvun nimi tulee kukan huullessa olevasta pienestä sisäänpäin kääntyneestä lisäkkeestä.

*Appendicula elegans*in kasvualue ulottuu Sumatralta Jaavalle ja Balille. H.G. Reichenbach kuvasi lajin 1857 (*Bonplandia, Zeitschrift fuer die gesammte Botanik, Vol.5, 1857, p. 41*).

Laji kasvaa epifyytinä puiden oksilla ja rungoilla sekä litofyytinä sammaleisten kivien päällä 900–1500 metrin korkeudella

Appendicula elegans

VIIHTYY LASIKON LÄMMÖSSÄ

vuoristometsissä. Päivälämpö voi kohota 26–30 asteeseen, öisin on 19–25 astetta. Ilmankosteus on suuri.

Kasvin viehättävät, pitkäikäiset kukat ovat pieniä, vain 3–4 millin mittaisia. Ne ovat tuoksuttomia ja avautuvat muutama kerrallaan verson päähän kasvavaan kukintovarteeseen, joka venyy pituutta kukkien lisääntyessä. Kukinta alkaa keväällä ja se kestää pitkään, sillä versoon voi kasvaa nelisenkymmentä kukkaa. Pitkäikäiset lehdet kasvavat miltei koko varren matkalta.

Kasvatus

*Appendicula elegans*illa on ohuet juuret eikä sillä ole varsimukuloita, joihin vesi varastoituisi. Jotta se ei kuivuisi, ilman tulee olla kostea. Sen sijaan seisovaa märkyyttä se ei siedä, joten ilmankierron pitää olla hyvä. Lajin valon tarve on vähäinen, eikä se kestä suoraa auringonpaistetta.

Oman kasvini hankin ensimmäisten lasikko-orkideoiden joukossa 2004. Hankintapäätökseen vaikutti sen erilaisuus: se ei näyttänyt tavalliselta orkidealta. Ensimmäiset vuodet se kasvoi ruukussa, sitten siirsin sen palikalle. Ruukussa tasainen kosteus oli helpommin saavutettavissa, palikalle siirrettynä kasvi murjotti ensimmäiset vuodet. Ripustin sen myös liian lähelle valaisinta. Vasta viime aikoina se on alkanut kasvaa uudelleen.

Appendicula elegans sopii erinomaisesti maisemoituun lasikkoon eli vivaarioon. Miniatyryrikasvina se kasvaa hitaasti ja sen valon tarve on vähäinen.

Teksti ja kuvat OILI PENTINSAARI